

Vybíráme z blogů signály.cz

Napsala uživatelka BětkaV 5. 9. 2013, rubrika: Ostatní tvorba

---

Poddaná knížete Mamona

Trochu si přivstala, aby se mohla řádně přichystat. Po rychlé snídani hleděla asi půl hodiny nerozhodně do skříně. Dnešek si žádá něco speciálního! Očima přejížděla řady šatů, komínky tílek, triček a kalhot. Nakonec vybrala krémový top posetý různobarevnými flitry, mezi kterými se svíjely elegantní rostlinné ornamenty (padesátiprocentní sleva v Reserved, no neber to) a svěže zelené úzké kalhoty. Tento model doplnila zlatými naušnicemi s podobou listů (zase sleva... navíc jí připomínaly šperky, které nosí elfové v Pánu prstenů) a dlouhým náhrdelníkem s týmž motivem. Zápěstí obepjala opět listem, sada k naušnicím a náhrdelníku, sice už nezlevněný, ale za ty dvě stovky to stálo. Vlasy sepnula klipsou, naoko nedbale, vypotřebovala ale aspoň půlku laku na vlasy, aby jí ten výtvar držel. Na obličej nanasla kromě nezbytného make-upu světle hnědé oční stíny, už tak výrazné řasy zvýraznila ještě řasenkou. Do malé elegantní kabelky uložila životně důležité věci, bez kterých se tento vyjímečný den neobejde, obula boty na podpatku, stejně světle hnědé jako kabelka, jen s diskrétním zlatým proužkem přes nárt. Naposled zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle,

nanesla jemný broskvový lesk a mohla, jako každou neděli, vyrazit na nákupy.

„Jenom se na ni podívej. Ukázková poddaná! Ví, co je jejím úkolem,“ prohlásil spokojeně kníže Mamon rozvalující se v polohovacím křesle z měkké kůže, v jedné ruce bezedný nápoj z KFC, který mu neustále dolévala Colou mladá dívka s dokonale učesanými blond vlasy, dokonalým líčením a dokonalou postavou, oblečená v uniformě obsluhy McDonaldu, na ní samozřejmě nevypadající nijak jinak, než dokonale. Druhou rukou ujídal z dvojité porce hranolek, obal od hamburgeru se už válel na zemi. Hranolky stály na bílém stolku ze slonoviny, dovezeném přímo z Egypta. Na tento kousek, který vlastnil už víc, jak šest set let, byl Mamon náležitě hrdý. Což mu ovšem nebránilo v tom, aby na něj postavil i vratký kelímek latté ze Starbucksu, balíček karamel a chipsy.

Sám trpěl těžkou nadváhou, nazýval ji ale zdravým a vyváženým metabolismem. Vlasy mu pěkně ulíznuté držela nejluxusnější pánská kosmetika, oblečený byl do nejdražších značek světa, ověšen tuctem náhrdelníků, na každém prstě prsten, nechyběly ani naušnice. Oči mu od toho páru slunečních paprsků, které do místnosti padaly, chránily sluneční brýle Osmani Laffita.

„A takových je den ze dne víc,“ pokračoval samolibě. „Těch, kteří klidný nedělní den vymění za stres a shon v nákupním centru. No řekni, kdy naposled jsem slavil podobný trimf?“

„Pokud já si vzpomínám, býval jsi na tom mnohem lépe. Vzpomeň si třeba na Řím a jeho panem et circenses, Řím ještě před tím, než jsem tě porazil,“ poznamenal muž v prostém oděvu. Na první pohled ale bylo jasné, že jednoduchá tunika z lehké nebesky modré látky, která se při sebemenším pohybu vlnila a třpytila jako voda, rudý plášť s jemným zlatým vyšíváním okolo lemu a zlatá čelenka v tmavých vlasech je mnohem drahocennější než všechno, co měl Mamon okolo sebe a na sobě. A i když před Mamonem stál, vyzařovala z něj jakási důstojnost, která by v otázce, kdo tu ve skutečnosti velí, nenechala nikoho na pochybách.

Svémi slovy jakoby Mamona zasáhl na nejcitlivějším místě. Zchoulič se do sebe a jenom zakňučel: „Však sami říkají, že dnešní dny se podobají dnům Říma.“

Muž v červeném plášti se jenom usmál jako se dospělý směje nerozvážnému dětskému výroku a otočil hlavu do jednoho z vysokých francouzských oken, která lemovala celou místnost.

„Začínám mít zas navrch, a ty to víš! Proto nic neříkáš!“ vzkypěl Mamon. Samým rozrušením vycákal většinu obsahu kelímku Coly, to už ale přiskočila reklamní děva a zas mu ji dolila až po okraj.

„Zas lidé začínají sloužit mě! Dávno pryč jsou časy, kdy v neděli – co, v neděli, i kterýkoliv jiný den v týdnu – kdy chodili za tebou. Místo nudného kostela teď navštěvují moje chrámy plné zábavy, místo tebe teď uctívají mě! A já, na rozdíl od tebe, nejsem hlupák, já jim nic zadarmo nedávám! Beru jim čas, беру jim klid, беру jim peníze. A oni mi to sami od sebe dávají! Já taky lidi k ničemu nikdy nenutím, stejně jako ty. Oni sami rozhodují, kolik mi dají! Aspoň ze začátku. To se mohou rozhodnout, jak dlouho zůstanou v mém chrámu, kolik utratí a za to ty svoje bezcenné papírky vymění. Pak ale, jakmile překročí můj práh, jakmile si řeknou, že si přece zaslouží si něco užít, pak už patří mně. Pak začne liturgie knížeti Mamonovi! Podívej se na její průběh, jenom se pořádně podívej! Jenom zůstaň u toho okna, kde stojíš a dívej se, Hospodine...“

A Hospodin se díval. Nejdřív viděl ohromnou prosklenou budovu, velikostí (ale ne krásou) se mohla srovnávat se svatopetrskou bazilikou. Ta budova měla čtyři východy, na každé světové straně jeden, další dva pak vedly přímo do metra. Z každého toho východu proudily ven i dovnitř davy lidí, lidské moře jednolitých kapek. Díval se dál a dohlédl až dovnitř Mamonova chrámu, kde byl zmatek jako

v úle – každý se pohyboval zdánlivě nesmyslně, přesto všichni sledovali konkrétní cíl, za kterým šli. Narozdíl od úlu zde ale nešlo o týmovou práci, jen o individuální snažení. Všude se z reproduktorů linuli poslední vítězové hitparád, na každém rohu hrálo něco jiného, do každého obchodu lákala jiná melodie, která však byla velice podobná těm ostatním. Lidská mysl nenašla jediný koutek klidu, musela pořád, i když podvědomě, pracovat. Ze všech stran křičely barevné cedule své lákavé nabídky. Sice každá jinak, přesto všechny říkaly totéž. Čím víc měl obchod ve výloze takových cedulí, tím víc tam bylo lidí prohrabávajících zboží a kupujících ne proto, že by to, či ono zrovna potřebovali, ale proto, že normálně by danou věc pořídili za pětistovku a teď stojí stovky tři. Další davy korzovaly po oválných chodbách (jak ten dům svým půdorysem nápadně připomínal chrámové lodě, které stavěli věrní poddaní už celé věky Bohu Hospodinu!), jezdili po eskalátorech a výtahem nahoru a dolů. I když lidí bylo všude dost, jedinec se cítil jako osamocený trosečník na pustém ostrově.

Hospodinův pohled zaujala právě ta dívka, o které Mamon před chvílí prohlásil, že je jeho věrnou poddanou. Očividně se už v tomto chrámu hmoty nacházela už pěkných pár hodin, kromě kabelky s sebou tahala další nespočet tašek. S prázdným pohledem procházela okolo výloh, s nezájmem nahlížela do obchodů. Vrchol vzrušení, příchod do centra a projití oblíbených značek, měla už za

sebou, teď jen bloumala po vyleštěných koridorech s nadějí, že by mohla ještě něco výhodně pořídit. Ne proto, že by to potřebovala, nýbrž proto, aby měla nový námět k hovoru se svým okolím. Po chvíli bezcílné bloumání vzdala a vydala se do nejvyššího patra, kde si nejdřív koupila kousek pizzy s Colou, pak Popcorn a lístek na Zkus mě rozesmát a zapadla do jednoho ze sálů Imaxu.

„Za hodinu a půl odejde, přesvědčená o tom, že dnešní den strávila užitečně. Spokojená sama se sebou a s tím, co si dnes koupila. Zás mi dala svůj čas, svou energii a peníze svých bohatých rodičů. A já jí za to dám pocit dobře odvedené práce, pocit uspokojení. Ale ne moc. Jen tolik, aby, až ji zase přejde, znova přišla a znova zaplatila za další kousek života, který dává mě. Je to začarovaný kruh. Čím víc mají, tím víc chtějí a čím víc chtějí, tím míň dostanou, takže chtějí pořád víc a víc. Až jednou zjistí, že nemají nic, protože všechno dali mně. To už je ale pozdě, já dary, na rozdíl od tebe, nevracím. Co jsem jednou dostal, to si taky nechám.“

Mamon si spokojeně zamnul ruce, luskl a objevila se před ním pizza Quatro formaggi vyhlášené italské kvality. Hospodin ještě chvíli hleděl z okna. Pak řekl: „Ona tvoje nebude.“

Mamonovi vypadl kousek pizzy z ruky a s plesknutím dopadl sýrem dolů na podlahu vyleštěnou úplně stejně pečlivě jako v nákupním centru.

„Prosím?“ zeptal se, jakoby špatně slyšel a nadzvedl si sluneční brýle, zpod kterých vykoukla malá vodnatá očka.

„Ona tvoje nebude,“ zopakoval Hospodin klidně. „Ještě dneska večer si najde cestu ke mně.“

„Jasně,“ odpověděl Mamon jízlivě, znova nabyvší jistoty. „Přečte si nějaký brak, ucítí závan duchovna a místo do Orseye a NewYorkeru poletí do nejbližšího ezo-krámku. Nezapomeň, že vládnu i tady. Duchovno se dnes skvěle prodává!“

Hospodin otočil hlavu od okna a podíval se přímo na Mamona. Ten najednou nevěděl, kam s očima, pod tíhou Božího pohledu se celý zkroutil.

„Já znám své ovce a ony znají mě. Nezáleží, jestli si toho jsou vědomy, ale uslyší, až je zavolám jménem a poznají mě. Jen se na ni dívej dál a uvidíš, jak zklamaně schovává telefon do kabelky, nikdo z jejích přátel nemá na ni zrovna čas. Uvidíš, jak bloumá městem, jak se jí nechce domů, kde ji čeká stejná samota jako tady. Uvidíš, jak prochází okolo mého chrámu, jak zvědavě nahlédne do dveří. A uvidíš, že tam najde to, co ty jí dávkuješ, v plnosti. Zavolám na ni a ona odpoví, uchváčena tichem, ve kterém její mysl nalezne pokoj, o kterém se jí s tebou ani nesnilo, okouzlená symfonií světla a barev,

oproti kterým jí všechno, co viděla u tebe, bude připadat bledé a prázdné. V mém chrámu nalezne to, co v tvém marně hledala. Krásu, lásku, dobro, řád. Bohatství, z kterého si každý může vzít, kolik chce, kterého ale neubude. Bohatství, z něhož by stačilo nabrat jednou, aby jej měl člověk v plnosti, přesto si z něj může každý vzít kolikrát chce a kolik potřebuje. Moje bohatství není jako to tvoje, nezaplňuje část duše, kterou po tom, co se rozpadne v prach, zanechá prázdnou. Moje bohatství se nerozpadá, moje bohatství po sobě nenechává prázdnotu. Moje bohatství rozšiřuje lidskou duši. Čím víc obdržíš, tím víc ještě můžeš dostat.

A uvidí mozaiku, ze které se skládá můj lid. Každý má své místo, svůj úkol, své schopnosti, nikdo nikoho nemůže nahradit. Každý můj poddaný je originální lidskou bytostí, ale jen všichni dohromady, jako společenství, tvoří onu mozaiku zobrazující mě samého.

I když to hned nepochopí, začne po mě toužit. A to bude začátek tvého konce.“

Hospodin odvrátil pohled od Mamona a zase se zadíval do francouzského okna.

Kníže, celý bledý a zpocený, se nejistě zavrtěl, jakoby chtěl setřást poslední zbytky moci, které na něm Hospodinovy oči zanechaly.

„Možná máš pravdu,“ řekl neochotně.

„Já jsem Pravda,“ pronesl Hospodin jakoby jen tak, mimochodem, s pohledem stále upřeným do dále.

„Tak jako tak,“ nenechal se přerušit Mamon, „pořád to bude jedna z milionů, pořád mám navrch! Pořád mám ve své moci i ty, kteří se tváří, že slouží tobě!“

„Když si to myslíš...“ uznal Hospodin a hleděl z okna na miliony lidí tvořících překrásnou mozaiku, ve které zřetelně viděl svou podobu. „Nezapomeň ale, že já už dávno nad tebou zvítězil,“ řekl ještě a nechal Mamona napospas jeho pizze a nepokojným myšlenkám.

Dnešek nedopadl úplně podle jejích představ. Pořádila si sice pár opravdu hezkých kousků a romantická komedie s Jeniffer Aniston stála taky za to, přesto... tašky, které si nesla, nepřinášely uspokojení jako vždycky, navíc to, co chtěla nejvíc, nesehnala. Pomyslela si, že aspoň bude mít důvod zajít sem příště, vytáhla z kabelky svůj chytrý telefon a začala obvolávat a obepisovat desítky přátel, jejichž kontakty měla. Nemohla uvěřit svým očím a uším, když zjišťovala, že všichni mají na práci důležitější věci, než se s ní vidět. Bezcílně bloumala ulicemi. Domů se jí nechtělo, čekal ji byt stejně prázdný jako přelidněné ulice, kterými kráčí. Aniž věděla jak, ocitla se najednou pod bohatě zdobeným gotickým portálem. Otevřené dvoukřídlé dveře zvaly přívětivě dál. Nesměle vystoupila po schodech a vešla do oázy ticha a ohromující hry světla a barev...

<https://betkav.signal.cz>